

сами не были добры люде: нѣкои отъ нихъ были и бывали властолюбивы, люты, жестоки, мытоимцы и неправедны. Оттова много пѣти не нареждали и не заповѣдали то, что было полезно за общество-то, но то, что было полезно нимъ. Употрѣблявали оныя, които гы избирали за князюве и начальницы, съ прѣзрѣніе, съ лютость и жестокость, и владали ся вообще така злѣ, что то не могли вече да ся тѣрпѣтъ.

На това ся притурило и друго. И между добры-тѣ челоуѣцы, които ся были свезали въ общество и които были избрали надъ себе начальницы, малко по малко ся породили распри и прѣнія, които не мало смущавали общественѣ-тѣ тишинѣ. То единъ мыслилъ, че е обиденъ отъ нѣкого си; то другъ мыслилъ, че третій не-му дава онова, что му ся стои, или че му сторилъ въ нѣчто пакость, или че го осуждавалъ. То нѣкои другы искали да отдадѣтъ сами себѣ право и да си отвърнѣтъ за обидѣ, коіѣто мыслили, че сѣ прѣтѣрпѣли отъ другого. То отходяли при начальника, за да имъ рѣши той: кой отъ нихъ има право, и кой нѣма; но той рѣшавалъ не по правдинѣ, а по угрожденіе и по любовь. И така общество-то страдало отъ вснчки тыя неуредицы и ся смущавало.